

Maria Zeylandowa, Aleksandra Lipińska, Krystyna Lutowa, Mieczysława Piaszykova

Ląd, pow. Słupca

Informator Archeologiczny : badania 3, 274-275

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KROMOLIN, pow. Głogów

patrz okres lateński

LĄD, pow. Słupca

Museum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziła mgr Maria Zeylandowa przy
współdziale mgr mgr Aleksandry Lipińskiej,
Krystyny Lutowej i Mieczysławy Piaskowej.
Finansowało Museum Archeologiczne w Poznaniu.
Piąty sezon badań. Grodzisko wczesnośrednio-
wieczne.

Prace na grodzisku w Łądzie prowadzono już w latach 1960-
1964. Celem ich było zbadanie grodu kasztelańskiego, wzmianko-
wanego w źródłach XI-wiecznych oraz ewentualnej zależności mię-
dzy plemieniem Lendisi, wymienionym u Geografa Bawarskiego w
IX wieku, a pozostałościami potężnego grodu w Łądzie.

Grodzisko w Łądzie jest grodem nizinnym, zbudowanym na wyd-
kowym wzniesieniu na prawym brzegu Warty, wśród bagnistych łąk.
Położenie - z natury obronne, wznosiły potężne wały drewniane
o konstrukcji przekładkowej.

Odkryto 2 fasy wału. Młodszą, zewnętrzną płaszczyzną ka-
mienną, datowaną ceramiką na XII wiek i starszą, która nie do-
starczyła dotychczas żadnych elementów datujących. Podnóże wału
od strony fosy dodatkowo umocnione było rzędami dużych kamieni i
palisadą oraz plecionkami. Szeroka fosa /prawie zupełnie bez za-
bytków/ zamykała zewnętrzną linię obrony. Wnętrze grodziska dzie-
li się na dwa zasadnicze elementy - część sakralną z dużym omen-
tarsyskim szkieletem i pozostałościami po jakiejś monumental-

nej budowli /ciosy kamienne, dekoracyjne płytki ceramiczne/ i część osadniczą - reprezentowaną przez jamy mieszkalne, których zawartość wskazuje na przebiegny rozwój gospodarosy ludności zamieszkującej gród.

W roku bieżącym, po kilkuletniej przerwie, znów podjęto badania obiektu. Kontynuowano prace na wale. Wykop o długości 20 m /nr 155 i 157/ objął wewnętrzne sakole wału młodszego i zewnętrzne, spalone, wału starszego. Szerokość całej konstrukcji wykroca znacznie poza granice wykopu. Dobrze zachowane belki występują od głębokości ponad 3 m. Ze względów technicznych nie udało się w tym roku wyeksplorować wykopu w całości.

Założono też, po raz pierwszy, wykop na podgrodzium. Przebadano 2 ary w sąsiedztwie fosy. Odkryto 7 jam różnych kształtów i wielkości, z czego 2 miały zarysy dość regularne, zbliżone do prostokąta. Nie zachowały się żadne ślady konstrukcji. Zawartość jam stanowiła duża ilość ceramiki i kości zwierzęcych oraz inne zabytki - łyżwy kościane, szydła, igły, przęśliki, noże itp.

W latach następnych prowadzone będą dalsze szeroko zakrojone badania nad tym jednym z największych grodów Wielkopolski.

LIPIE, pow. Świdwin

patrz średniowiecze

LUBIESZEWO, pow. Gryfice

patrz okres wpływów rzymskich